

Koko lapsuuteni ja alkunuoruuteni menivät hyvin, hyvin, hyvin kontrolloiduissa merkeissä. Sekä vanhemmat että isovanhemmat puhuivat ääni väristen joistain lättähatuista, joiden syvin olemus jäi minulle avoimeksi. Kauheeta oli kuitenkin ollut. Kuulin ensimmäisen kerran Pistolsin God save the Queenin ja Holidays in the Sunin eikä sen jälkeen paluuta entiseen ollut. Isäni oli saanut jostain vakuutusyhtiöiltä kortin tukkukauppaan, jossa oli kokonainen lavallinen Pistolsin levyjä. Hoksasin levyn ja pyysin isukkia ostamaan sen. Isi oli epäileväinen: - Tunnetsä tän bändin? - Joo, tunnen. - Jos mä ostan ostan tän levyn, niin kuuntelet sitä sitten kanssa! - Joo, ilman muuta! Ja sitten tein työtä käskettyä. Isi tuli kerran kuuntelemaan levyä ja kysyi: - Onks tää jotain rokkia? - Joo. Punkrokkia. - Aijaa. Ja sitten oli hiljaiseloa, kunnes Helsingin Sanomien ns. "toimittaja" Raija Forsström antoi syväluotaavan analyysinsä Sex Pistolsista. Yhtyeen keskeisin soitin oli kuulemma mekaaninen äänensärkijä, josta lähti räkäinen, kätäkättävä ääni. Pahkasiassa n:o 2 oli karikatyyri asiasta, jos teillä ei ole sitä, niin lemme know. Siinä Raija "Uusi-aalto" Forsström on saanut päähänsä mekaanisen äänensärkijän, ja päästä kuului kät kät kät. Nauratti silloin ja naurattaa vieläkin. Isiä ei kuitenkaan naurattanut ollenkaan. Herranjumala, meidän pojallahan on tää levy! Eihän tää olekkaan Kuusi Pistoolia vaan jotain ihan muuta! Mutta siinä vaiheessa vahinko oli jo tapahtunut. En kuitenkaan ota täyttä vastuuta tapahtuneesta. Olen nähnyt isin päästötodistuksen. Siinä on neljä (4) nelosta (4). Mm. englanti ja ruotsi. Mielestäni koko vahinko olisi ollut vältettävissä, jos isi olisi lukenut kirjansa ja ymmärtänyt, että sex on ruotsiksi kuusi mutta englanniksi aivan jotain muuta. Sori, isi. Ei maha mitään, no-one is innocent!

-mies, 1962, Vaarala/Hakunila, kuuntelija